

PUCINKA, VÄŠRNÄ• SPOLEÄENICE

PondÄ•lÄ•, 06 srpen 2007

Takto vypadalo moje zlaticko, ktere se jmenovalo Pucinka. Kdyz byla mala, vypadala takova odrbana, jako hadrova pucka.. a tak jsem ji pojmenovala Pucinka. Byla to Maltyzka, smisena s Pudlem, velmi vesela, hrava a tak graciozni. Nikdy nenadelala neporadek; az jednou otrhala roh tapety v pokoji, ale kdyz jsem ji vysvetlila, ze takove nepekne veci hodni pejsci, nedelaji... zastydela se. Zalezla do sveho pelisku, ktery mela u postele v loznici a nejakou dobu se neukazala. Pak se prisla najist a ja jsem ji vse odpustila a hlavne uz to nikdy znovu neudelala. Ale abych rekla neco tom, jak nas svedly nase zivotni osudy. Chtela jsem pejska, kratce po tom, kdyz naseho vlcaka srazilo auto a museli jsme ho nechat utratit. Manzel prohlasil, ze nejlepsi lek na takovou tragedii asi bude, kdyz si poridim noveho pejska v co nejkratsim case. Precetla jsem si neco o psych rasach, co bych od meho noveho buflicka ocekavala a prisla jsem na tuhle rasu. Pry velmi mila a jemna, inteligentni a nenarocna. V inzerate jsem nasla adresu lidi, kteri prave prodavali toto plemeno. Prisli jsme k nim, rozhodovali se, pozorovali. Ta nejmensi, pojmenovali ji Strajpy, mela na zadech lehy hnedý pas, ta komandovala vsechny sve bratry a sestricky, bylo jich pet. Vodila je na noviny, ukazovala jim, kde se ma curat a oni kupodivu vsichni nasledovali jejího vychovneho prikladu. Nechtela jsem ji zprvu moc, byla sice hezka a mila, ale z oci ji teklo a to mi vadilo. Tato rasa ma tyto problemy, ale manzelovi se tolik libila její mentalita.. podobna jeho...a tak jsme ji nakonec koupili. Byla tak malicka, ze se mi vesla do dlane a na mem kline, kdyz jsme si ji vezli domu, ji malem nebylo videt. Doma jsme ji dali do krabice, aby neudelala neporadek a aby z ni nevyklouzla, polozili jsme na krabici sitku. Divala se na nas tak smutne, co jsme ji to udelali, a tak jsem to nevydrzela, sitku oddelala, ale nakonec jsem ji vyndala, postavila na zem a rekla " jen si behej". Sedela napred jen tak smutne na zemi uprostred kuchyne, a pak mi doslo, ze uz musi byt hladna... nasypala jsem ji bobuli, ktere v prvni domove jedla. Ani se na ne ale nepodivala... a tak jsme si oba sedli na zem a kulicky zacali koulet po zemi a ona je chytala a jedla. Prestali jsme hazet, prestala jist a tak jsme hazeli do vysky i do dalky, to vam byla legrace... Pucinka byla z domova zvykla chodit curat na noviny a tak si tam take ulevila po jidle, kdyz se najedla a ja si oddechla, ze je vse v poradku. Nase stara znama ji chtela videt, a tak jsme se vypravili k ni na navstevu. Poctila ji banany, ty mela hrozne rada a jak jsme zase sedeli na zemi v kuchyni... kvuli ni. Nu, a jak jsme ji tak krmili, v koute na zemi Pucinka zmerkla noviny spadene se stolu a znenadani se rozbehla, pristala na nich a vzorne se na ne vycvrkala.. Kdyz jsem pote celou situaci vysvetlovala, vsichni kolem se smali, az se za bricha popadali. Zanedlouho ale zvolila chodit na dvorek.. a tak tam chodila po celych patnact let. Tekouci ocicka mi prestala vadit, kazde rano jsem ji je umyla lehkym mydlem a byla takova hezounka, jako obrazek. A ten její pohled, ta ocicka... tem nikdo nikdy neodolal... pro ty by kazdy modre s nebe snesl. Rikavala jsem ji, "Pucinko, jez bananky, jsou zdrave i pro pejsky, abys dlouho s panickou byla."I vydrzela to s nami maximum... dlouhych patnact let. Uz se mnou neni po dva roky a mne se po ni tak styska, kdykoliv delam jidlo, vzpomenu i na ni. Nevim co to je, ale myslim, ze zvirata maji dusi jako clovek... jinak bychom si prece nemohli tak rozumet. O Pucince zavzpominala a i ji namalovala Tara